

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14CoPr/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215214657
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1215214657.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Michaela Krajčová, v spore žalobkyne: G. A. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. 3, W., zastúpenej: Fons iuris s. r. o., so sídlom Kominárska 2,4, Bratislava, proti žalovanému: X. Re B. S. A., organizačná zložka X., so sídlom P. nivy XX, Bratislava IČO: 36 869 791, správne obchodné meno: Swiss Re Europe S. A., Rue Albert Borschette 2A, Luxemburg, konajúci prostredníctvom organizačnej zložky Swiss Re Europe S. A., organizačná zložka Slovensko, zastúpenému: Mgr. Ján Makara, advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Slnečná 6, Marianka, o úpravu pracovného posudku, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 29Cpr 1/2018-687 zo dňa 18.12.2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 29Cpr 1/2018-687 zo dňa 18.12.2019 **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č.k. 29Cpr 1/2018-687 zo dňa 18.12.2019 rozhodol tak, že žalobu ako aj návrh na prerušenie konania zamietol (I. a II. výrok). Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu (III. výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (IV. výrok).

2. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovaného úpravy pracovného posudku zo dňa 06.03.2015. Žalobu odôvodnila tým, že žalovaný jej dňa 11.11.2014 doručil do súkromnej mailovej schránky výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny so skončením pracovného pomeru dňa 31.01.2015. V súvislosti so skončením pracovného pomeru požiadala o vydanie pracovného posudku.

3. Žalovaný jej pracovný posudok doručil 14.03.2015. Dňa 18.05.2015 požiadala o úpravu obsahu pracovného posudku. V konaní sa domáhala úpravy pracovného posudku v celom rozsahu a namietala najmä nepravdivosť údajov v ňom uvedených. Uviedla, že žalovaný s ňou uzavrel písomnú pracovnú zmluvu v slovenskom jazyku zo dňa 22.04.2013 na pozíciu Špecialista - Finančné oddelenie a pracovnú zmluvu zo dňa 01.05.2013 na pozíciu Account Analyst I, ktorej písomné vyhotovenie jej odmieta vydať. Domnieva sa, že nemožno hovoriť o jej pracovnej morálke ako neuspokojivej, pretože v porovnaní s ostatnými spolupracovníkmi plnila zverené úlohy v rovnakom rozsahu a kvalite ako oni. Žalovaný sa taktiež účelovo, nepravdivo vyjadruje o žalobkyni v určitom období - od apríla 2014, v ktorom sa

žalobkyňa začala u žalovaného domáhať informácií týkajúcich sa jej pracovnoprávneho vzťahu, na ktoré jej žalovaný odmietol odpovedať.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a túto žiadal zamietnuť. Vo svojom vyjadrení poukázal na to, že pracovný posudok vypracoval podľa vzoru u neho štandardne používaného, v pracovnom posudku opisuje komunikáciu a správanie žalobkyne, ako aj jej prístup k práci počas trvania pracovného pomeru a neuvádza v ňom žiadne nepravdivé informácie. Tvrdenie žalobkyne o tom, že v porovnaní s ostatnými spolupracovníkmi plnila zverené úlohy v rovnakom rozsahu a kvalite ako oni je nepravdivé a úplne bezpredmetné. Postavenie žalobkyne nie je porovnateľné s inými zamestnancami žalovaného, ktorí neporušovali pracovnú disciplínu. Žalovaný rovnako nesúhlasí s tvrdením žalobkyne, že sa žalovaný v pracovnom posudku účelovo, nepravdivo vyjadruje o žalobkyňi v určitom období. Má za to, že v rámci pracovného posudku poskytol pravdivé hodnotenie práce žalobkyne. Aj negatívne hodnotenie má význam z hľadiska vykonávanej práce. Ďalej uviedol, že zamestnávateľ je oprávnený uviesť v pracovnom posudku akékoľvek skutočnosti, ktoré majú vzťah k vykonávanej práci zamestnanca, pričom nemožno vylúčiť, že sa tieto budú zamestnancovi javiť ako subjektívny názor zamestnávateľa, čo však neznamená, že pracovný posudok je nepravdivý. Napokon poukázal na to, že žalobkyňa sa domáha úpravy pracovného posudku v celom rozsahu a to úplným nahradením jeho znenia novým navrhovaným znením. Potrebu vydania nového pracovného posudku však žalobkyňa neodôvodňuje žiadnym relevantným dôvodom, ktorý by zároveň preukazoval nepravdivosť údajov uvedených žalovaným v pracovnom posudku. Podľa žalovaného neexistuje žiadne právo žalobkyne vyžadovať určité konkrétne znenie pracovného posudku, tak ako si to ona sama určí. Zákonník práce tvorbu znenia pracovného posudku zveruje zamestnávateľovi a žalovaný má za to, že právo zamestnanca domáhať sa úpravy pracovného posudku na súde, nemôže byť svojvoľné.

5. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 67Cpr/1/2015-146 zo dňa 11.09.2015, ktorým žalobu zamietol. O odvolaní žalobkyne rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4CoPr/15/2015-200 zo dňa 18.05.2016 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil. Proti predmetnému rozsudku podala dovolanie žalobkyňa, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 8Cdo/31/2017 zo dňa 27.06.2018 tak, že oba rozsudky zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie. Dovolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval nezrozumiteľnosť žalobného návrhu len preto, že nevedel, ktorý text pracovného posudku žalobkyňa žiada upraviť, nemohol z uvedeného konštatovať, že žiada upraviť celý pracovný posudok a mal žalobkyňu na vadu neurčitosti žalobného návrhu vyzvať podľa § 43 ods. 1 O.s.p. (teraz § 129 ods. 1 CSP). Nakoľko sa odvolací súd s takýmto rozhodnutím stotožnil, jeho procesný postup bol rovnako nesprávny a konanie trpí vadou uvedenou v § 420 písm. f) CSP.

6. V ďalšom priebehu konania súd prvej inštancie v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR uznesením č. k. 29Cpr/1/2018-297 zo dňa 28.09.2018 vyzval žalobkyňu, aby odstránila vady žaloby, aby uviedla, ktorý text pracovného posudku, ktorú jeho stať žiada upraviť. Vady žaloby žalobkyňa odstránila podaním doručeným súdu dňa 31.10.2018, v ktorom špecifikovala, text pracovného posudku, ktorý žiada upraviť (č. l. 302 - 305).

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k takto upravenej žalobe túto navrhoval zamietnuť. Trval na tom, že v pracovnom posudku uviedol pravdivé a správne údaje týkajúce sa ohodnotenia práce žalobkyne. Ak posudok obsahuje negatívne hodnotenie, je to objektívne hodnotenie a zodpovedá skutočnosti, hoci s ním žalobkyňa nesúhlasí. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že by sa pracovný posudok nezakladal na pravde, alebo že by obsahoval nepravdivé údaje alebo nepravdivé informácie o jej pracovnej činnosti. Trval na tom, že pracovný posudok je objektívny a pravdivý. Vyjadril sa tiež k jednotlivým návrhom na úpravu pracovného posudku (č. l. 317 - 322).

8. Na pojednávaní dňa 18.12.2019 súd prvej inštancie pripustil zmenu žalobného petitu, kde žalovanému mala byť uložená povinnosť upraviť obsah posudku o pracovnej činnosti zo dňa 06.03.2015 tak, že:

- v prvej vete prvého odseku posudku sa vypúšťa pôvodná časť prvej vety prvého odseku posudku v znení „s pridelenou internou funkciou Account Analyst I.“
- ďalej tak, že sa nahrádza pôvodné znenie prvej vety druhého odseku posudku, ktoré znie:

„Jej hlavnou pracovnou náplňou a zodpovednosťami na vyššie uvedenej pozícii boli najmä:

- spracovanie prichádzajúcich a odchádzajúcich platieb
- zabezpečenie zaúčtovania pohybov na bankových účtoch
- pravidelná kontrola a odsúhlasovanie zostatkov na bankových účtoch
- včasné riešenie reklamácií a otvorených položiek na bankových účtoch
- nahrávanie bankových údajov klientov a partnerov do interného systému
- zabezpečovanie zastupovania iných kolegov v prípade potreby
- spolupráca na úlohách určených nadriadeným zamestnancom.

novým znením prvej vety druhého odseku posudku, ktoré znie nasledovne:

„Jej hlavnou pracovnou náplňou a zodpovednosťami na vyššie uvedenej pozícii boli najmä:

- podpora pre Finančné oddelenie,
- vykonávanie iných úloh týkajúcich sa pracovnej pozície na základe inštrukcií od nadriadeného,
- ďalšie úlohy uvedené v Swiss Re katalógu pracovných pozícií.“
- ďalej tak, že sa nahrádza pôvodné znenie prvej vety tretieho odseku posudku s názvom „Pracovný výkon a kvalita práce“ v znení: „Zo začiatku pracovného pomeru Natália podávala štandardný pracovný výkon podľa pokynov jej priameho nadriadeného prípadne iných oprávnených osôb zamestnávateľa.“, za nové znenie prvej vety tretieho odseku posudku s názvom „Pracovný výkon a kvalita práce“, ktoré znie nasledovne: „Natália podávala štandardný pracovný výkon podľa pokynov jej priameho nadriadeného prípadne iných oprávnených osôb zamestnávateľa.“
- ďalej tak, že v treťom odseku posudku s názvom „Pracovný výkon a kvalita práce“ sa vynecháva pôvodné znenie štvrtej vety tretieho odseku posudku v znení „Koncom apríla 2014 došlo k zhoršeniu jej pracovného výkonu, odkedy pri plnení jej pracovných úloh robila opakovane chyby.“,
- ďalej tak, že v prvej časti štvrtého odseku posudku s názvom „Komunikácia a správanie/Prístup k práci“ sa nahrádza pôvodné znenie prvej vety prvej časti štvrtého odseku posudku s názvom „Komunikácia a správanie/Prístup k práci“ v znení: „Komunikácia s A. bola na začiatku pracovného pomeru štandardná v rámci vzťahu zamestnanec - zamestnávateľ.“ za nové znenie prvej vety prvej časti štvrtého odseku posudku s názvom „Komunikácia a správanie/Prístup k práci“, ktoré znie nasledovne „Komunikácia s Natáliou bola štandardná v rámci vzťahu zamestnanec - zamestnávateľ.“
- ďalej tak, že v prvej časti štvrtého odseku posudku s názvom „Komunikácia a správanie/Prístup k práci“ sa vynecháva pôvodné znenie druhej vety prvej časti štvrtého odseku posudku s názvom „Komunikácia a správanie/Prístup k práci“ v znení „Koncom apríla 2014 sa z pohľadu zamestnávateľa komunikácia s A. zhoršila, kedy sa začala správať voči svojim nadriadeným nevhodne, napríklad tým, že spochybňovala rozhodnutia a pokyny nadriadených.“
- ďalej tak, že v druhej časti štvrtého odseku posudku s názvom „Komunikácia a správanie/Prístup k práci“ sa vynecháva pôvodné znenie prvej a druhej vety druhej časti štvrtého odseku posudku s názvom „Komunikácia a správanie/Prístup k práci“ v znení: „Čo sa týka prístupu k práci, A. v tomto období tiež odmietala zaúčať svojich kolegov a odmietala z rôznych dôvodov (často takých, ktoré zamestnávateľ nemohol akceptovať) pozvánky na stretnutia s jej priamym nadriadeným a inými riadiacimi zamestnancami ako aj účasť na pracovných stretnutiach. Takýto spôsob komunikácie a prístupu k práci nezodpovedal štandardom v tíme ani štandardom u zamestnávateľa.“

9. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázať, že dňa 25.04.2013 uzatvoril žalovaný ako zamestnávateľ so žalobkyňou ako zamestnancom pracovnú zmluvu. Z bodu I. Druh práce s charakteristikou práce vyplýva, že žalobkyňa mala pre žalovaného vykonávať prácu na pozícii (funkcii) „Špecialista - Finančné oddelenie“. Výkon tejto funkcie spočíval najmä v podpore pre finančné oddelenie, vykonávaní iných úloh týkajúcich sa pracovnej pozície na základe inštrukcií od nadriadeného, ďalšie úlohy mali byť uvedené v Swiss Re katalógu pracovných pozícií. Listami zo dňa 06.06.2014 a 18.08.2014 žalovaný upozornil žalobkyňu na neuspokojivé plnenie pracovných úloh a vyzval ju na nápravu nedostatkov. Listom zo dňa 06.11.2014 žalovaný ukončil pracovný pomer so žalobkyňou výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny. Dňa 06.03.2015 vypracoval žalovaný pre žalobkyňu pracovný posudok v zmysle ustanovenia

§ 75 ods. 1 Zákonníka práce, ktorý jej bol doručený dňa 14.03.2015. Listom zo dňa 18.05.2015 žalobkyňa požiadala žalovaného o úpravu pracovného posudku v súlade s ustanovením § 75 ods. 3 Zákonníka práce. Listom zo dňa 03.06.2015 žalovaný jej žiadosti nevyhovel. Z listiny „Job Description“ (popis práce), ktorý žalobkyňa podpísala dňa 25.04.2013, v deň nástupu do práce vyplýva, že žalovaná bola informovaná o popise práce, ktorú mala vykonávať a takisto aj o obsahu predmetného dokumentu, ktorý je v anglickom jazyku, a že berie na vedomie a súhlasí s daným popisom a obsahom.

10. Súd prvej inštancie spor právne posúdil podľa § 75 ods. 1, ods. 3, § 81 písm. a) a b), § 82 písm. a) až f) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“).

11. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol v celom rozsahu. Súd prvej inštancie konštatuje, že žalobkyňa podala žalobu o úpravu pracovného posudku včas, v lehote podľa citovaného ustanovenia § 75 ods. 3 Zákonníka práce. Dodržala aj postup, ktorý vyžaduje predmetné ustanovenie, nakoľko nesúhlasila s obsahom pracovného posudku, požiadala zamestnávateľa o úpravu posudku, ten však jej žiadosti nevyhovel. Predmetnou žalobou podanou na súde dňa 15.06.2015 sa preto domáha, aby bol zamestnávateľ zaviazaný pracovný posudok primerane upraviť. Spôsob, ktorým žiadala pracovný posudok upraviť, žalobkyňa špecifikovala až po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a následnej výzve na odstránenie väd žaloby a následne v návrhu na zmenu žaloby, ktorú súd prvej inštancie pripustil na pojednávaní dňa 18.12.2019. Žalobkyňa uviedla konkrétne časti, vety, state, pracovného posudku, ktoré žiadala zmeniť, upraviť iným navrhovaným znením, niektoré časti žiadala úplne vypustiť, iné žiadala pridať. Podstatným pre rozhodnutie o samotnej žalobe bolo posúdiť, či v prípade žalobkyňou navrhovaných zmien, úprav, pracovného posudku ide o úpravu primeranú, teda takú, akú pripúšťa Zákonník práce v ustanovení § 75 ods. 3. Súd prvej inštancie sa pri posudzovaní primeranosti navrhovaných úprav zaoberal nielen jednotlivými čiastkovými návrhmi na úpravu jednotlivých viet, či odsekov pracovného posudku, ale vzal do úvahy aj celkové, ucelené znenie a podstatu vydaného pracovného posudku. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, súd prvej inštancie dospel k záveru, že navrhované úpravy nepokladá za primerané, a to ani z hľadiska čiastkových úprav jednotlivých viet, či odsekov, ani z hľadiska celkového znenia pracovného posudku. Mal za to, že uloženie povinnosti žalovanému upraviť pracovný posudok tak, ako to navrhovala žalobkyňa podľa poslednej úpravy schválenej súdom dňa 18.12.2019, by bolo v rozpore s ustanovením § 75 ods. 3 Zákonníka práce, nešlo by o primeranú úpravu pracovného posudku, naopak, došlo by k zmene samotnej podstaty pracovného posudku a samotného hodnotenia žalobkyne, ktoré vyhotovil jej zamestnávateľ (žalovaný). Čo sa týka celkového znenia pracovného posudku, možno konštatovať, že žalovaný v niektorých jeho častiach (Pracovný výkon a kvalita práce, Komunikácia a správanie / Prístup k práci) oddelil z časového hľadiska kvalitu práce, či komunikáciu pred a po apríli 2014. Aj z výpovede svedka T. Y. vyplýva, že tento mesiac - apríl 2014, bol prelomovým vo vzťahu k žalobkyňi, jej pracovnému výkonu a komunikácií s ním, či k ostatným kolegom. V novom žalobkyňou navrhovanom znení pracovného posudku, by však došlo k zvýrazneniu len kladného hodnotenia žalobkyne, avšak bez zohľadnenia časového hľadiska, a teda určitej kritiky zo strany žalovaného v období od mája 2014. To však predstavuje zásah, ktorý nie je primeraný, a tak ako bolo uvedené vyššie, tento zásah mení celkové hodnotenie žalobkyne. Žalovanému ako zamestnávateľovi, by tak bolo znemožnené objektívne hodnotenie žalobkyne. K navrhovanej úprave ohľadom pracovnej pozície a funkcie žalobkyne súd prvej inštancie uvádza, že z bodu I. Druh práce s charakteristika práce vyplýva, že žalobkyňa mala pre žalovaného vykonávať prácu na pozícii (funkcii) „Špecialista - Finančné oddelenie“. Z listiny „Job Description“ - popis práce, ktorý žalobkyňa podpísala dňa 25.04.2013, v deň nástupu do práce, vyplýva, že žalobkyňa bola informovaná o jej internej funkcii Account Analyst, o popise práce, ktorú mala vykonávať a takisto aj o obsahu samotného dokumentu, ktorý je v anglickom jazyku, a že berie na vedomie a súhlasí s daným popisom a obsahom. Skutočnosť, že bola zaradená na takúto internú funkciu, a že o tomto svojom zaradení aj vedela, vyplýva aj z predloženej komunikácie žalobkyne s inými zamestnancami žalovaného. Ohľadom pracovnej náplne žalobkyne je potrebné uviesť, že žalobkyňa navrhuje, aby bola v pracovnom posudku uvedená tak, ako je uvedená aj v pracovnej zmluve. Tu je však potrebné konštatovať, že aj z pracovnej zmluvy vyplýva, že ide o exemplifikatívny výpočet pracovných úloh („najmä“), čo znamená, že môžu jej byť pridelené aj iné úlohy. Náplň práce podľa pracovného posudku obsahuje viac pracovných činností, súd prvej inštancie však konštatuje, že nie sú v rozpore s pracovnými činnosťami uvedenými v pracovnej zmluve, ide skôr o spresnenie, bližšiu špecifikáciu jednotlivých činností. Vyplývajú tiež (nielen) z jej internej funkcie Account Analyst a jej zodpovedajúcej pracovnej náplni. Nie sú ani v rozpore s vyjadrením žalovaného a tiež svedka T. Y., že ide o reálny popis pracovných činností, ktoré žalobkyňa počas trvania pracovného

pomeru skutočne vykonávala. V prípade navrhovaných úprav v časti pracovného posudku „Pracovný výkon a kvalita“, a to nahradením prvej vety a štvrtej vety by došlo nielen k podstatnej, nie primeranej, zmene hodnotenia žalobkyne, ale aj k zmene celkovej podstaty pracovného posudku. Žalobkyňa sa totiž domáha nahradenia častí, z ktorých vyplýva, že v období apríla 2014 došlo k zmene, zníženiu kvality jej práce a zvýšeniu chybovosti pri plnení pracovných úloh. Išlo by o subjektívne, len pozitívne hodnotenie predložené žalobkyňou, ktorým by bolo nahradené objektívne, zohľadňujúce pozitívne aj kritické hodnotenie žalovanej v pracovnom posudku. Opäť teda nejde o primeranú úpravu. To isté platí aj o navrhovanej úprave pracovného posudku v časti „Komunikácia a správanie / Prístup k práci“. K tejto časti je však potrebné navyše uviesť, že záverom uvedeným v pracovnom posudku predchádzali upozornenia na neuspokojivé správanie a porušenie pracovnej disciplíny zo dňa 06.06.2014 a tiež zo dňa 18.08.2014. Upozornenie zo dňa 06.06.2014 sa týkalo neúčasti žalobkyne na poradách a mítingoch, v upozornení zo dňa 18.08.2014 žalovaný žalobkyňu, okrem iného požiadal, aby v rámci komunikácie s kolegami neprekračovala mieru slušnosti a zdržala sa expresívnych vyjadrení, ktoré konkrétne osoby môžu vnímať znevažujúco. Nie je pritom podstatné, že žalovaná s týmito upozorneniami nesúhlasila. Je tiež potrebné uviesť, že prijatím žalobkyňou navrhovanej úpravy by došlo k podstatnej zmene hodnotenia žalobkyne. Súd prvej inštancie teda dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by sa pracovný posudok nezakladal na pravde, alebo že obsahuje nepravdivé a nesprávne údaje o pracovnej činnosti. Súd prvej inštancie pokladá pracovný posudok za objektívny a nepokladá ho ani za vágny.

12. Súd prvej inštancie zároveň zamietol aj návrh žalobkyne na prerušenie konania podľa § 164 CSP do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13Cpr/2/2015. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania podľa tohto ustanovenia. Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II sp. zn. 13Cpr/2/2015 je určenie neplatnosti výpovede žalovanej zo dňa 06.11.2014 a priznanie náhrady mzdy. Rozsudkom č.k. 13Cpr/2/2015-1133 zo dňa 26.09.2018 súd žalobu zamietol v celom rozsahu, rozsudok však v tom čase nebol právoplatný z dôvodu žalobkyňou podaného odvolania. Súd prvej inštancie mal za to, že otázka platnosti skončenia pracovného pomeru a platnosti výpovede nemá význam pre konanie o úpravu pracovného posudku, nakoľko posúdenie týchto otázok od seba nezávisí.

13. O trovách dovolacieho konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 453 ods. 3 CSP, keď žalobkyňu, ktorá bola v dovolacom konaní úspešná, priznal náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP, keď úspešnému žalovanému priznal voči neúspešnej žalobkyňu náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Proti rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, ktorá nesúhlasila s rozhodnutím súdu o zamietnutí žaloby a navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie, respektíve aby ho zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie. V podanom odvolaní žalobkyňa namietala odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) a h) CSP. Uviedla, že v prvom rade považuje za nesprávne rozhodnutie v II. výroku, čím došlo k predčasnému rozhodnutiu vo veci, nakoľko ešte prebieha konanie, ktoré má vplyv na konanie o úpravu pracovného posudku. Žalobkyňa sa domáha určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, kde sú totožné strany sporu, a v ktorom nebolo v merite veci právoplatne rozhodnuté. Ide o konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13Cpr/2/2015. Skutočnosť, že súd môže v predmetnej veci skončenia pracovného pomeru rozhodnúť tak, že určí, že skončenie pracovného pomeru bolo neplatné, má priamy vplyv aj na konanie vo veci úpravy pracovného posudku, kde predmetným konaním by došlo k zrušeniu aj samotného pracovného posudku, nakoľko v prípade vyhovenia žaloby by pracovný pomer žalobkyne u žalovaného stále trval. Žalobkyňa má za to, že jej návrh na prerušenie konania bol a je plne dôvodný v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) CSP, respektíve § 164 CSP. Žalobkyňa má tiež za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je arbitrárne, nevychádza zo správneho skutkového stavu a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Súd niekoľkokrát v prípade odôvodnenia rozhodnutia - v bodoch 16 až 23, v prípade akejkoľvek zmeny navrhovanej žalobkyňou len konštatuje, že takou zmenou, ako ju navrhovala žalobkyňa, by takými zmenami došlo k zmene samotnej podstaty pracovného posudku, hodnotenia žalobkyne, a teda by to bolo v rozpore s primeranosťou posudku v zmysle § 75 ZP alebo uvádza, že by takou zmenou bolo znemožnené objektívne hodnotenie žalobkyne. Súd však neuvádza, čo považuje za objektívne hodnotenie ani za pravdivé skutočnosti, a ani sa touto otázkou nezaobrá, čím v podstate bez akýchkoľvek dôkazov, a bez hodnotenia dôkazov, len prebral tvrdenia žalovaného v predmetnej

veci, keď považuje a priori hodnotenie a skutočnosti uvedené v pracovnom posudku zamestnávateľom za pravdivé. Súd rovnako porušil zásadu rovnosti zbraní v prípade hodnotenia dôkazov a samotného dokazovania, kde v bode 24. tvrdí, že nebolo preukázané, že by sa pracovný posudok nezakladal na pravde alebo obsahoval nepravdivé a nesprávne údaje o pracovnej činnosti žalobkyne. V predmetnom prípade je dôkazné bremeno na strane žalovaného, nakoľko pracovný posudok o žalobkyni, a teda aj jednoznačne subjektívne hodnotenia v danej veci, tvrdil žalovaný. Žalobkyňa nemôže preukazovať niečo, čo sa nestalo, a teda niečo, čo o jej správaní tvrdí zamestnávateľ bez relevantných dôkazov a len na základe jeho subjektívnych tvrdení. Veci, ktoré žiadala žalobou žalobkyňa zmeniť, respektíve upraviť, respektíve vynechať z pracovného posudku boli jednoznačne prejavom subjektívneho a evidentne s tým spojeného negatívneho hodnotenia zo strany zamestnávateľa, ktoré neboli založené na relevantných skutočnostiach a ktoré ani žalovaný nepreukázal, hoci dôkazné bremeno zaťažovalo práve žalovaného preukázať niečo, čo sa malo stať. Z upraveného petitu jasne vyplýva, že žalobkyňa nič nedopĺňala a snažila sa len buď upraviť nepravdivé skutočnosti uvedené v posudku na pravdivé alebo vynechať časť alebo celú vetu z pracovného posudku. Žalovaný bez akýchkoľvek relevantných dokladov, ktoré by podporovali tvrdenia žalovaného ako zamestnávateľa, vyjadril v pracovnom posudku svoj subjektívny, a nie objektívny postoj zamestnávateľa, tak ako to tvrdí súd v odôvodnení rozhodnutia, bez kritického zhodnotenia dôkazov v konaní a bez relevantného zdôvodnenia, na základe čoho súd k predmetnému rozhodnutiu a tvrdeniu o objektívnosti a primeranosti úpravy. Dôkazy predložené žalovaným vo veci, na ktoré odkazuje súd v prípade odôvodnenia rozhodnutia v bodoch 20 až 23 však nepreukazujú skutočnosti, ktoré si osvojil súd len z tvrdení žalovaného, a ktoré by preukazovali objektívnosť pracovného posudku zamestnávateľa, teda žalovaného. Výpoveď pána T. Y. bola účelovou výpoveďou, a je potrebné ju chápať nie ako dôkaz, ale ako vyjadrenie žalovaného v predmetnej veci. T. Y. je zamestnancom žalovaného na vyššej pozícii, a jeho objektivita a nestrannosť sú jasne spochybnené už len touto skutočnosťou. Z dôkazov je rovnako jasné, že po tom, čo žalobkyňa právne relevantným a slušným spôsobom len formou otázok na zamestnávateľa poukázala na niektoré nejasnosti v súvislosti s jej pracovným pomerom, žalovaný úplne otočil, čo potvrdil aj svedok a aj súd v odôvodnení rozhodnutia - v prípade obdobia apríl 2014. Je pravdou, že tento mesiac bol prelomovým, ale len z pohľadu zamestnávateľa, pričom aj v rámci komunikácie predloženej súdu je jasné, že žalobkyňa komunikovala štandardným a normálnym spôsobom, a nie tak ako uvádza žalovaný v posudku, a aj súd v napádanom rozhodnutí, respektíve jeho odôvodnení. Súd v bode 23. odôvodnenia opätovne porušuje rovnosť zbraní, keď za relevantný dôkaz pre rozhodnutie považuje vágne a ničím nepreukázané a účelové tvrdenia žalovaného v Upozorneniach na porušenie pracovnej disciplíny, ktoré sa absolútne ani netýkajú skutočností uvedených v pracovnom posudku, avšak nesúhlas žalobkyne voči Upozorneniam a ani jej tvrdenia v rámci konania, ako aj konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru považoval za irelevantné. Tvrdenia žalovaného však za relevantné pre posúdenie skutočností považuje. V prípade, že by súd nevyhovel žalobkyni v prípade odvolania voči výrokom I. alebo II. má žalobkyňa za to, že v predmetnej veci ide o nesprávne posúdenie veci v časti trov zo strany súdu, kedy v III. výroku rozhodnutia priznal náhradu trov dovolacieho konania žalobkyni - avšak opomenul uviesť aj trovy odvolacieho konania voči pôvodnému rozhodnutiu - rozsudku súdu, na základe ktorého bolo podané dovolanie, a v ktorom bola žalobkyňa úspešná. Predmetné rozhodnutie krajského súdu, ako aj okresného súdu bolo zrušené práve na základe dôvodného dovolania žalobkyne. Išlo pritom o nesprávne rozhodnutie nielen krajského súdu, ale aj okresného súdu od počiatku, a preto boli tieto rozhodnutia zrušené. Nemôže tak byť na škodu žalobkyne a nemôžu byť trovy v predmetnej fáze konania priznané žalovanému, keď sa žalobkyňa dôvodne bránila a NS SR jej jej obranu uznal. Na základe uvedeného tak žalobkyňa žiada zrušiť rozhodnutie o trovách tak, aby bola táto skutočnosť zohľadnená, ak teda nevyhovie súd žiadosti žalobkyne o uplatnenie dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. Rovnako poukazuje na nedostatok v odôvodnení, nakoľko súd evidentne v rozhodnutí neuviedol na základe čoho, akého právneho predpisu, akého ustanovenia právneho predpisu došiel k predmetnému rozhodnutiu, čo považuje za absolútne neakceptovateľné. Na základe uvedených skutočností tak považuje napádané rozhodnutie za nesprávne po skutkovej ako aj právnej stránke, súd rovnako nevykonal bez dôvodu všetky dôkazy, nepostupoval v zmysle príslušných ustanovení CSP v súvislosti s individuálnymi pracovnoprávnymi spormi a postupom v prípade pracovnoprávných sporov, porušil procesné práva žalobkyne, keď rozhodoval tak, že určoval jej povinnosť uniesť dôkazné bremeno v rozpore s judikatúrou súdov, ako aj pre arbitrárne rozhodovanie, ktoré je bez právneho a skutkového základu založené len na tvrdeniach jedného z účastníkov a nevysporiadaní sa s argumentáciou žalobkyne.

15. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom a považuje ho za správny. S odvolaním žalobkyne a jeho odôvodnením nesúhlasí. Žalobkyňa odôvodňuje odvolanie viacerými dôvodmi CSP, avšak viaceré z týchto dôvodov v odvolaní už bližšie nerozvádza. Žalovaný je toho názoru, že nestačí len formálne citovať v zákone uvedený dôvod, ale je ho potrebné aj identifikovať a uviesť, v akej konkrétnej skutočnosti má naplnenie odvolacieho dôvodu spočívať. Odvolanie musí byť riadne odôvodnené a tvrdené vady je potrebné zahrnúť pod zákonné odvolacie dôvody. Žalobkyňa v odvolaní okrem domnelého porušenia práva na spravodlivý proces podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP a údajne nesprávnych skutkových zistení podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP nesubsumovala namietané skutočnosti pod žiaden z odvolacích dôvodov. Žalovaný sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu a to, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania podľa ustanovenia § 164 CSP. Konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13Cpr/2/2015 je konanie o určenie neplatnosti výpovede a priznanie náhrady mzdy. Priamy vplyv na toto konanie nie je daný a nie je pravdou, že na základe prípadného rozhodnutia, že výpoveď bola neplatná, dôjde k zrušeniu uvedeného pracovného posudku. Zamestnanec môže požiadať o vydanie pracovného posudku kedykoľvek počas trvania pracovného pomeru, pričom s výnimkou skončenia pracovného pomeru, je na rozhodnutí zamestnávateľa, či takejto žiadosti vyhovie. Žalobkyňa na viacerých miestach odvolania uvádza, že dôkazné bremeno (v súvislosti so skutočnosťami, ktoré rozporovala priamo žalobkyňa), malo zaťažovať žalovaného ako zamestnávateľa. Keďže v prípade individuálnych pracovnoprávných sporov CSP neprenáša dôkazné bremeno na žalovaného, nie je teda zrejmé, z akého titulu žalobkyňa dospela k takémuto záveru. Naopak, aj z ustanovenia § 320 CSP je zrejmé, že žalobkyňa mala predložiť a označiť skutočnosti na preukázanie svojich tvrdení. To, že žalobkyňa nedokázala udržať dôkazné bremeno, v žiadnom prípade neznamená, že bolo porušené jej právo na spravodlivý súdny proces. Žalovaný sa stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil prvostupňový súd. Vykonané dôkazy potvrdili tvrdenia žalovaného, skutkový stav bol náležite zistený a vec bola správne prvostupňovým súdom posúdená aj z právneho hľadiska. To, že s týmto posúdením žalobkyňa nesúhlasí, neznamená, že je nesprávne. Súd vykonal a vyhodnotil všetky navrhované dôkazy. Na pojednávaní dňa 18.12.2019 sa právny zástupca žalobkyne vyjadril, že žiadne ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania nemá, preto nemôže byť pravdivé tvrdenie žalobkyne, že súd nevykonal bez dôvodu všetky dôkazy. Žalobkyňa namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku. S uvedeným žalovaný nesúhlasí, keďže rozsudok spĺňa všetky náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa stotožnil s tvrdeniami žalovaného, pretože ich žalovaný dostatočným spôsobom preukázal. Je zrejmé, že súd sa dostatočným spôsobom venoval aj argumentácii žalobkyne, ktorá však svoje tvrdenia nedokázala preukázať. Ak žalobkyňa nesúhlasí s rozsudkom a jeho odôvodnením, nezakladá to nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku. K domnelému nedostatku v odôvodnení, že súd neuviedol na základe čoho/akého právneho predpisu dospel k predmetnému rozhodnutiu, žalovaný uvádza, že súd nerozhoduje na základe právneho predpisu, ale na základe vykonaného dokazovania, čo bolo v odôvodnení aj riadne uvedené. Súd však v odôvodnení dostatočne uviedol, ktoré právne predpisy boli základom pre právne posúdenie veci. Žalovaný sa stotožňuje s výrokom súdu o náhrade trov konania. Keďže žalobkyňa napadla rozsudok (čo do rozsahu, v akom sa rozhodnutie napáda odvolaním) len voči výrokom I., II. a III. a neodvolala sa voči výroku IV. (žalovaný má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu), má za to, že vo výroku IV. by mal rozsudok nadobudnúť právoplatnosť. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti žalovaný navrhuje, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok a zaviazal žalobkyňu nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania.

16. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril právny zástupca žalobkyne, ktorý vo svojej replike uvádza, že trvá na dôvodoch uvedených v odvolaní, ako aj vyjadreniach a v plnom rozsahu odmieta tvrdenia žalovaného uvedené vo vyjadrení žalovaného k odvolaniu žalobkyne. V prípade námietky žalovaného v predmetnej veci o uvedení odvolacích dôvodov považuje vyjadrenie v tejto časti za nedôvodné a neopodstatnené, žalobkyňa jasne a zrozumiteľne uviedla, aké sú odvolacie dôvody a v čom vidí dôvody na odvolanie vo veci samej. Žalobkyňa nevidí dôvod, aby uvádzala v odvolaní pri každej argumentačnej línii aj odkaz na konkrétne ustanovenie zákona a odôvodňovala, ktorý odvolací dôvod má patriť ku ktorej argumentačnej línii. Z obsahu odvolania jasne a presne vyplýva aké odvolacie dôvody žalobkyňa uviedla v odvolaní. V prípade tvrdení žalovaného v súvislosti s prerušením konania, žalobkyňa nemôže súhlasiť s tvrdeniami žalovaného. Je jasné, že ak by súd vo veci o neplatnosti skončenia pracovného pomeru rozhodol tak, že by žalobe vyhovel a že by pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovaným trval aj naďalej, v takom prípade by pracovný posudok ani nemal, respektíve ani nemusel byť vydaný zamestnávateľom, nakoľko by nebol dôvod ho vypracovať žalovaným v zmysle § 75 Zákonníka práce, a rovnako by skutočnosti v ňom uvedené neboli pravdivé. Zákonník práce však neumožňuje

ďalšiu možnosť po rozhodnutí súdu žiadať zo strany zamestnanca o úpravu posudku po uplynutí lehoty na podanie žaloby na úpravu pracovného posudku, a teda by nebol zo strany zamestnávateľa ani dôvod upraviť tento posudok. Tvrdenie žalovaného v súvislosti s dôkazným bremenom je rovnako nedôvodné. Žalobkyňa netvrdí, že zamestnávateľ má preukazovať úplne všetko, avšak okrem zásad pri individuálnych pracovnoprávných sporoch dôkazné bremeno zaťažuje zamestnávateľa - na preukázanie skutočností, ktoré tvrdí - v predmetnom prípade v pracovnom posudku. Ostatné skutočnosti, ktoré mohla a vedela preukázať žalobkyňa v žalobe preukázala. V prípade individuálnych pracovných sporov, je rovnako súd povinný vykonať dôkazy v predmetnej veci z vlastnej iniciatívy, v zmysle § 319 CSP. To však v predmetnej veci súd opomenul, rovnako ako opomenul aj výnimku zo zásady koncentrácie konania sudcovskej, ako aj zákonnej v zmysle § 320 CSP. Čo sa týka ostatných skutočností, najmä v prípade nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia súdom, žalobkyňa sa pridrižiava svojich tvrdení uvedených v odvolaní, ako aj v konaní. Je jednoznačné, aj na základe vyššie uvedených skutočností o odôvodnení súdu v prípade dokazovania, ako aj v súvislosti s tým, že bolo rozhodnuté predčasne, keď mal súd konanie prerušiť, ale aj z iných dôvodov a z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, je zrejmé, že v prípade rozhodnutia súdu ide o nepreskúmateľné rozhodnutie, a rovnako rozhodnutie v rozpore s právnymi predpismi, ako aj v rozpore s judikatúrou súdov. Na základe uvedeného tak žalobkyňa vyjadrenie a tvrdenia žalovaného považuje za nedôvodné, plne trvá na podanom odvolaní a pridrižiava sa všetkých podaní, ako aj vyjadrení a hlavne podaného odvolania v predmetnej veci a žiada, aby odvolací súd jej odvolaniu v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného náhradou trov konania v plnom rozsahu.

17. K vyjadreniu žalobkyne sa opätovne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že sa nestotožňuje s argumentami a závermi žalobkyne v replike a trvá na svojom vyjadrení k odvolaniu. Keďže žalobkyňa neprináša v replike nové právne argumenty, ani žalovaný ďalej nebude opakovať argumenty uvedené vo vyjadrení z 10.03.2020, napriek tomu, že sa ich žalobkyňa v replike snaží spochybňovať. Žalovaný trvá na tom, že na prerušenie konania neboli splnené podmienky. Pre úplnosť však uvádza, že vzhľadom na aktuálny stav druhého konania - nedávny rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 7CoPr/7/2019 zo dňa 27.05.2020, ktorým rozsudok prvej inštancie potvrdil ako celok, argumenty žalobkyne sa stali bezpredmetnými. Navyše, samotný návrh žalobkyne na prerušenie konania stratil aj z tohto dôvodu význam. Žalobkyňa argumentuje, že prenesenie dôkazného bremena má vyplývať z ustálenej judikatúry a princípov civilného procesu. S týmto žalovaný nesúhlasí, pričom ani sama žalobkyňa neuvádza, o akú judikatúru a princípy má ísť. Žalovaný jasne a pre každé tvrdenie uvedené v pracovnom posudku preukázal počas prvoinštančného konania, že tieto tvrdenia majú objektívny základ. Rovnako aj súd prvej inštancie v rozsudku pri každom spochybňovanom tvrdení v posudku jasne vysvetľuje, na základe akých dôkazov dospel k záveru, že nie je možné spravodlivo požadovať žalobkyňou navrhované zmeny.

18. Odvolací súd preskúmal vec, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania § 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení a zo skutočností, ktoré vyšli najavo najneskôr do konca lehoty na podanie odvolania.

19. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.), sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie vo všetkých jeho výrokoch a konštatuje ich správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť, súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, odvolací súd v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam odvolateľky.

20. V prvom rade žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie nesprávne zamietol jej návrh na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) CSP, resp. § 164 CSP. S touto námietkou sa odvolací

súd nestotožňuje, nakoľko ako uviedol aj súd prvej inštancie, v danom spore sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, čo však nemá význam pre konanie o úpravu pracovného posudku, nakoľko posúdenie týchto otázok od seba nezávisí. Súd prvej inštancie teda rozhodol správne, keď tento návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol. Navyše, ako vyplynulo z vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobkyne, Krajský súd Bratislave v konaní vedenom po sp. zn. 7CoPr/7/2019 rozsudkom zo dňa 27.05.2020 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 13Cpr/2/2015, ktorým súd žalobu žalobkyne o určenie neplatnosti pracovného pomeru zamietol, a aj z tohto dôvodu sa námietky žalobkyne na prerušenie konania stali bezpredmetnými.

21. Žalobkyňa ďalej v odvolaní namietala nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie, ktorý zamietol žalobu na opravu pracovného posudku, nakoľko podľa jej názoru súd prvej inštancie neuviedol, čo považuje za objektívne hodnotenie a pravdivé skutočnosti a bez akýchkoľvek dôkazov prebral tvrdenia žalovaného, keď považoval hodnotenie a skutočnosti uvedené v pracovnom posudku za pravdivé. S týmto záverom žalobkyne sa odvolací súd nestotožňuje. Za účelom posúdenia správnosti a pravdivosti skutočností uvedených v pracovnom posudku pristúpil súd prvej inštancie k skúmaniu skutočností, na základe ktorých bola zo strany žalovaného hodnotená práca žalobkyne. Relevantné okolnosti zisťoval na podklade svedeckej výpovede svedka T. ako vyhotovovateľa predmetného pracovného posudku a zároveň priameho nadriadeného žalobkyne. Vykonaným dokazovaním dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný v pracovnom posudku uviedol správne údaje o pracovnej činnosti žalobkyne a ako aj k záveru, že negatívne hodnotenie jej práce bolo objektívne a zodpovedalo skutočnosti. Žalobkyňa sa teda nepodarilo preukázať, že posudok obsahuje nesprávne údaje alebo nepravdivé informácie o jej pracovnej činnosti, čo je predpokladom úspešnosti žaloby. Návrhy žalobkyne na opravu pracovného posudku nezodpovedajú zneniu § 75 Zákonníka práce, ale predstavujú takú zmenu, ktorou by došlo k podstatnej zmene hodnotenia žalobkyne.

22. Vo vzťahu k námietke žalobkyne, týkajúcej sa svedeckej výpovede uvedeného svedka, ktorého žalobkyňa nepovažovala za nestranného a tvrdila, cit.: „Výpoveď pána T. Y. bola účelovou výpoveďou, a je potrebné ju chápať nie ako dôkaz, ale ako vyjadrenie žalovaného v predmetnej veci. T. Y. je zamestnancom žalovaného na vyššej pozícii a jeho objektivita a nestrannosť sú jasne spochybnené už len touto skutočnosťou“, odvolací súd uvádza, že nestačí iba všeobecné spochybňovanie objektivnosti výpovedí svedkov (resp. samotných účastníkov konania) iba na základe ich zamestnaneckého alebo kolegiálneho vzťahu, ale je nevyhnutné, aby vierohodnosť výpovede tohto svedka spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy. V opačnom prípade by takéto všeobecné spochybňovanie výpovede, bez uvedenia konkrétnych skutočností, mohlo viesť, napríklad v prípadoch, kedy jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď strany sporu v konaní či svedkov majúcich medzi sebou takéto vzťahy, k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno stranou sporu a zároveň by to viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí či tvrdení účastníkov konania (por. nález Ústavného súdu SR z 9. júna 2015, sp. zn. III. ÚS 276/2014-29). Žalobkyňa však v odvolaní (a ani v konaní pred súdom prvej inštancie) neuviedla žiadne také objektívne skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali objektivnosť svedeckej výpovede svedka T. Y..

23. Odvolací súd ďalej poukazuje na ustanovenie § 75 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého, zamestnávateľ je povinný vydať zamestnancovi pracovný posudok do 15 dní od jeho požiadania. Zamestnávateľ však nie je povinný vydať zamestnancovi pracovný posudok skôr ako dva mesiace pred skončením pracovného pomeru. Pracovným posudkom sú všetky písomnosti týkajúce sa hodnotenia práce zamestnanca, jeho kvalifikácie, schopností a ďalších skutočností, ktoré majú vzťah k výkonu práce. Ustanovenie upravuje tzv. reportačnú povinnosť zamestnávateľa, t.j. povinnosť, ktorá spočíva v istej forme zhodnotenia zamestnanca zamestnávateľom. Táto povinnosť zamestnávateľa je časovo naviazaná na skončenie pracovného pomeru. Ide o dokumenty, ktoré je zamestnávateľ v zmysle § 41 ods. 5 Zákonníka práce oprávnený požadovať od uchádzača o zamestnanie, ktorý už bol predtým zamestnaný. Pracovný posudok obsahuje hodnotenie zamestnanca, konkrétne hodnotenie jeho práce, jeho kvalifikácie, jeho schopností, ako aj ďalších skutočností, ktoré majú vzťah k výkonu práce. V pracovnom posudku sa zamestnávateľ vyjadruje najmä ku kvalite práce vykonávanej konkrétnym zamestnancom. Zákonník práce neurčuje žiadnu konkrétnu formu, ako by mal pracovný posudok vyzerať, rozhodujúci je obsah dokumentu. Posudok o pracovnej činnosti môže obsahovať okrem hodnotenia práce zamestnanca, jeho kvalifikácie a schopnosti rovnako akékoľvek ďalšie skutočnosti, ak majú vzťah k výkonu práce. Pracovný posudok teda môže obsahovať i hodnotenie celkového vzťahu zamestnanca k spolupracovníkom a k práci, ako i hodnotenie tých jeho osobných vlastností, ktoré majú bezprostredný vzťah k výkonu jeho práce, ako je svedomitosť, iniciatívnosť, dodržiavanie pracovnej

disciplíny, schopnosť riadiť a organizovať pracovný proces, schopnosť zapojiť sa do tímovej práce s ostatnými spoluzamestnancami a pod. Pracovný posudok sa musí súčasne obmedziť na konkrétne hodnotenie činnosti zamestnanca u bývalého zamestnávateľa a nemôže vyjadrovať vo všeobecnej rovine jeho subjektívny hodnotiaci názor na vhodnosť budúceho pôsobenia zamestnanca pri určitom druhu právnych činností (por. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 21 Cdo 2152/2004 (R 20/2006)). Pracovný posudok (ako celok) má slúžiť predovšetkým na to, aby informoval potencionálneho budúceho zamestnávateľa. Zároveň platí, že ide o „hodnotenie“ zamestnanca, a preto vždy obsahuje subjektívny názor zamestnávateľa na zamestnanca. Otázka, či konkrétne hodnotenie zamestnanca vyznieva ako „jednostranné negatívne hodnotenie (názor)“ zamestnávateľa na zamestnanca, znamená posúdenie, či údaje uvedené v pracovnom posudku vychádzajú z objektívnych (preukázateľných) skutočností; teda, či je možné preukázať pravdivosť skutočností, z ktorých hodnotenie zamestnávateľa vychádza. Ak v tomto smere nie je možné záverom, ku ktorým dospel zamestnávateľ nič vytknúť, je otázka či ide o „jednostranný negatívny názor“ na zamestnanca, bezpredmetná (por. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21 Cdo 4274/2017 zo dňa 23.01.2019).

24. Primeranú úpravu pracovného posudku je možné požadovať iba v tom prípade, ak je posudok nesprávny, najmä vo vzťahu ku skutočnostiam uvádzaným v posudku, ďalej ak je nesprávny v hodnotení zamestnanca, ktoré sa vzťahuje k výkonu jeho práce alebo ak sa v ňom hodnotia skutočnosti, ktoré nemajú vzťah k výkonu práce zamestnanca. Takéto skutočnosti však v konaní neboli preukázané, keďže dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie (svedeckou výpoveďou a listinnými dôkazmi) bolo preukázané, že skutočnosti uvádzané v pracovnom posudku žalobkyne sú pravdivé (por. rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 18.7.2013, sp. zn. 21 Cdo 1362/2012). Nesprávnosť v posudku uvedených skutočností je možné dokazovať dôkazom opaku; len ak sú skutočnosti uvedené v posudku nesprávne, je možné rozhodnúť, že sa určitý údaj z posudku vypustí alebo sa nahradí údajom zodpovedajúcim zistenému skutkovému stavu. Nesprávnosť vlastného hodnotenia sa potom musí preukazovať takými zisteniami, ktoré sa vzťahujú k výkonu práce zamestnanca, z ktorých je možné dospieť k inému záveru, než je ten, ktorý je obsiahnutý v hodnotení. Nie je totiž možné hodnotiť skutočnosti, ktoré síce môžu mať pôvod v osobe hodnoteného zamestnanca, ale ktoré nemajú žiadny vzťah k jeho činnosti vykonávanej v pracovnom pomere u bývalého zamestnávateľa. Takéto dôkazy však žalobkyňou ani v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní neboli predložené.

25. S prihliadnutím na vyššie uvedené sa nemožno stotožniť s tvrdením žalobkyne v podanom odvolaní, že súd svojim rozhodnutím má upraviť pracovný posudok, alebo uložiť žalovanému navrhovanú povinnosť upraviť obsah pracovného posudku zo dňa 06.03.2015, v zmysle petitu žaloby. Účelom ochrany zamestnanca postupom podľa § 75 ods. 3 Zákonníka práce nie je nariadiť zamestnávateľovi, aký pracovný posudok má podať, ale odstrániť nesprávnosti podaného pracovného posudku. Vzhľadom na to, že žalobkyňa nenavrhola dôkazy spôsobilé spochybniť správnosť posudku, nemožno súdu prvej inštancie vytkáť, že vychádzal zo skutkových zistení, ku ktorým dospel na základe výsledkov vykonaného dokazovania. Tieto zistenia viedli k správnejmu záveru, že posudok obsahuje pravdivé skutočnosti o pracovnom zaradení žalobkyne a o negatívnom hodnotení jej práce od určitého, v posudku vymedzeného, momentu.

26. Žalobkyňa v odvolaní ďalej namietala, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený a že došlo k porušeniu procesných práv žalobkyne. K tomuto odvolací súd uvádza, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany sporu nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, (porovnaj napr. m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

27. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (II. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

28. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávanú vec a z ktorých vyvodil správne právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s ust. § 220 CSP zdôvodnil.

29. Pretože odvolací súd nezistil žiadne pochybenie a nakoľko ani v odvolaní žalobkyňa neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený prvoinštančným súdom, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné (okrem výroku o trovách konania), a preto rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

30. Odvolací súd poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopĺňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľka, ani nevzniesla žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

31. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalovaný je v danej veci označený ako organizačná zložka, ktorá samostatne nemá právnu subjektivitu. Odvolací súd dodáva, že pokiaľ ide o otázku právnej subjektivity žalovaného ako organizačnej zložky a s tým súvisiacimi procesnými následkami takéhoto jej označenia, odvolací súd, vzhľadom na skutočnosť, že predmetná právna vec bola prejednávaná aj Najvyšším súdom SR, ktorý síce zrušil rozhodnutie tak súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, avšak z iných procesných dôvodov, bol viazaný posúdením tejto otázky dovolacím súdom, a preto sa ňou už v tomto rozhodnutí ďalej odvolací súd nemohol zaoberať.

32. Žalobkyňa odvolaním napadla aj výrok rozsudku týkajúci sa trov konania a namietala, že súd prvej inštancie jej priznal len náhradu trov dovolacieho konania, v ktorom bola úspešná, avšak opomenul uviesť aj trovy odvolacieho konania voči pôvodnému rozhodnutiu - rozsudku odvolacieho súdu, na základe ktorého bolo podané dovolanie, a v ktorom bola žalobkyňa úspešná. Rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj okresného súdu bolo zrušené práve na základe dôvodného dovolania žalobkyne. Na základe uvedeného tak žiada žalobkyňa zrušiť rozhodnutie o trovách tak, aby bola táto skutočnosť zohľadnená, ak teda nevyhovie odvolací súd žiadosti žalobkyne o uplatnenie dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP.

33. Vo vzťahu k III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým priznal žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania, odvolací súd uvádza, že voči tomuto výroku nebolo podané odvolanie, preto sa odvolací súd týmto výrokom ďalej nezaoberal.

34. Pokiaľ ide žalobkyňou napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách celého konania vo veci samej (IV. výrok), súd prvej inštancie rozhodol správne, keď priznal úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Napriek úspešnosti žalovanej v dovolacom konaní,

ktorý úspech je však len čiastkovým úspechom žalovanej, tento jej čiastkový úspech v dovolacom konaní nemá vplyv na konečné rozhodnutie okresného (a ani krajského súdu) vo veci samej, a preto nemôže mať vplyv ani na rozhodnutie súdu o trovách celého konania. Platí, že plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania je možné priznať strane sporu len a výlučne vzhľadom na jej úspech v celom spore (§ 255 ods. 1 CSP). Takýto výrok zodpovedá tak zneniu ustanovení Civilného sporového poriadku týkajúcich sa trov konania ako aj zaužívanej súdnej praxi (napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 15 Cb1 1/2013 z 12. júna 2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 45/2019 z 25. júna 2019, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 212/2018 z 20. júna 2019, a pod.).

35. Pokiaľ ide o návrh žalovanej, aby súd pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval ustanovenie § 257 CSP, odvolací súd uvádza, že predmetné ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo 17/2009, sp. zn. 5Cdo 67/2010 či sp. zn. 3MCdo 46/2012) nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR, III. ÚS 292/07 či I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 727/2000). Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu (teda nielen tej strany, ktorú by podľa všeobecných ustanovení zaťažovala povinnosť nahradit' trovy konania, ale aj tej strany, ktorej majetková sféra by bola výnimočným nepriznaním náhrady trov dotknutá) a všímať si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní (R 24/1964). V prejednanom prípade dospel odvolací súd k záveru, že žalobkyňa nepreukázala dôvodnosť aplikácie ustanovenia § 257 CSP, t. j. nepreukázala dôvody hodné osobitného zreteľa, na ktoré by mohli súdy prihliadnuť a nepriznať žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania.

36. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v predmetnom odvolacom konaní úspešný, a preto mu vznikol nárok na náhradu trov predmetného odvolacieho konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 CSP.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).